

„A CSÚSZTATÁSOK SZÜNTETIK MEG EGY VÁROS, EGY HAZA ÉLHETŐSÉGÉT”

Székhelyi a szegénység több jelentéséről

Másfél éves válságmenedzseléssel úrrá lehet lenni a színház anyagi bajain – ezt gondolja most Székhelyi József igazgató. Addig, ha szegényt is, de működő színházat akar csinálni.

– *Levelező rovatunkban csúnya dolgokat mond önről az elődje. Kíván válaszolni?*

– Levélben biztosan nem. Színházunkban több tagozat is van, levelező tagozat nincs. Postabontás című rovatukról és örökös postabontójukról eddig azt tudom mondani, hogy aki arra érez készletet, hogy a közvéleményt tájékoztassa, annak minden megnyilvánulása legyen korrekt. Az örökös postabontó nem korrekt. Velem sem volt az, kapcsolatom száznyolcvan fokos fordulatának ez volt az oka, nem zsigeri gonoszságom és hálátlanságom. Nem én jelentkeztem Szegedre, ő hívott, és feltételezem, nem azért hívott vissza, többször, mert kudarcot vallottam volna. Nem igaz, hogy álságos ölelgetéssel – vagy mivel – eltereltem a figyelmét a rothadásról. Ellenkezőleg, többször is szóvá tettem neki az általam tapasztalt eróziót és rothadást, ám ilyen alkalmakkor ezt mondta: „Bocsi, így élünk mi Szegeden.” Nem igaz, hogy hátba támadtam és kirúgtam. Hónapokkal a lemondása után pályáztam. Nem a székebe szerettem bele. Azt a széket ő hagyta el. Mellesleg ő kért meg, hogy segíts nekik, mert úgy érzi, hogy börtönbe akarják juttatni. Akkor ez engem emberileg és szakmailag is megrendített, kollegiális kötelességemnek éreztem, hogy ringbe szálljak. Egy olyan pályázattal nyertem, amelyben egyetlen elmarasztaló szó sem esett az ő működéséről. Ha őszintén feltárt volna mindent, engem sem hozott volna lehetetlen helyzetbe a pályázat körüli hercehurcákban. További együttműködést ajánlottam neki, de mélyen fájlalom, hogy egy tehetséges, ambiciózus fiatal ember helyett egy személyiségzavaros fiatalember ámokfutását tapasztalom, aki a nárcizmus üldözöttjeként mániákus postabontásaival folyamatosan hozza lehetetlen helyzetbe állítólag hón szeretett

egykori munkatársait, egyszerre megsértve mindenkit. Nem igaz, hogy a feleségének nem engedték volna átvenni az ő Dörmötör-díját. A felesége a tévében nézte a díjátadást, otthon volt, nem a díjátadás helyszínén. Nem igaz, hogy utóbb nem tudott bemenni a fogadásra – én magam vittem be, amikor szóltak a kollégák, hogy a bejáratnál valami probléma van. Nem igaz, hogy az örökös postabontó bármilyen tekintetben is áldozat lenne. A szegedi színház tagjaként, közalkalmazottként dolgozhatott volna tovább, ám ő gondosan kirendezte magát a színházi évből, hivatalos kikérők nélkül vállalt országszerte több munkát is, a házban belül pedig rendetlenséget rendezett. Ezt elégettem meg. A direktorsága idején a dolgok itt úgy mentek, hogy „levajazott nejlonzacskókban” folyamatosan jött a pénz, aztán elnyertem szerződések révén ez a közpénz ment a magánzsebekbe. Amikor pedig az ismert okok miatt ez a forrás elapadt, akkor az örökös

„Eddig takarítottam, most már szeretnék tisztán a színházzal is foglalkozni.” FOTÓK: GYENES KÁLMÁN

postabontó fölélt és „elegánsan” lelépett. Pontosan tudta, hogy számára ez a menekülés útja. A közvéleményben sajnos a viszki szindróma működik: Ambrus Attilának még az a nagymama is drukolt, akinek ellopta a pénzét az OTP-ből.

Hazánkban az ilyen jellegű csúsztatások tesznek tönkre mindent és szüntetik meg egy város, egy haza élhetőségét. A Tartuffe-öt kéne bemutatnunk! Ha az örökös postabontó még tagom lenne, rá osztanám.

– *Fölmondott neki?*

– Igen.

– *Ilyen helyzetben csak az pályázik a szegedi direktorságra, aki önmaga ellensége vagy baj van az ítélőképességével.*

– Lehet, hogy én hülye vagyok, de az is lehet, hogy érzelmi elfogultságomban és dezinformáltságomban segíteni igyekeztem. Ám az elődöm volt szíves nem tájékoztatni a baj mélységeiről és természetrajzáról. Április 25-én megválasztott a közgyűlés, 30-án zárult le a revizori vizsgálat, május 4-én kézhez kaptam a katasztrófajelentést, amelyből Postabontás rovatukban csütörtökön voltak szívesek részleteket közölni. Ha ezeket előbb tudom, sikoltozva hazaautóztam volna! Nem tagadom, megfordult a fejemben, hogy itt kellene hagynom ezt az egész kutyavaszt! Azok miatt az emberek miatt nem tehetem, akiket az örökös postabontó súlyosan megvezetett és akik most naponta török rám az ajtót, hogy váltsam be azokat a lehetetlen ígéreteket, amelyeket tőle kaptak. Meg a színház miatt sem tehetem, amelynek valóban bolondja vagyok. És

nem a sarzsinak, meg az elorzott igazgatói székeknek...

– *Mi a különbség? Most is jön a pénz a várostól.*

– Ezt is örökös postabontóktól tudják így, és ez sem így igaz. A 380 millió hiányból ez alatt a röpke idő alatt úgy faragtam le 140-et, hogy reggeltől estig itt ültem az asztalnál és a tervezett produkciók eszelős költségvetési számaim egy tollvonással tízmilliókkal csökkentettem. És tárgyaltam, alkudtam, mint egy dömpér, és megszüntettem előnytelen szerződéseket. Az önkormányzat nem extra pénzt ad ide, hanem talán módosítja a költségvetést és ezzel a módosítással tovább faragja a hiányt. De ez sem elég, hiszen hiány-multimillomos vagyok, tehát örült takarékossággal, egy-másfél éves válságmenedzseléssel faragjuk tovább ezt a faragatlanul ostoba helyzetet. Ez lesz a mi „Farkasokkal güzsba kötve táncoló” című szappanoperánk. Tudom, azt hiszik az emberek, hogy 1,6 milliárd befolyik ide, ebbe a házba, de ez sem igaz. A költségvetés három oszlopa: az állami, az önkormányzati pénz és a saját bevétel. Örökös postabontójuk arról elfelejtette tájékoztatni a nagyerőműt, hogy a harmadik oszlopot ő töltötte ki, a hasára ütött, beleírt egy nagy-nagy számot, ezzel elnyerte a posztot. Ez a nagy szám lett a bázis, papíron. Ez a pénz azonban sosem jött be, mert lehetetlen ennyi saját bevételre szert tenni. De a fenébe már ezzel a pénzzel, a csúsztatásokkal, a rendetlenséggel, meg a levelező tagozattal! Eddig csak takarítottam, most már szeretnék tisztán a színházzal is foglalkozni. Ifjú, tehetséges rendezőkkel és színészekkel, jó darabokkal. Lemegy a szabadtéri, remélem sikeresen, és októberben Pirandellóval nyitunk, az operában pedig Verdivel és Gregorral folytatjuk. A műsorterünk kész. Talán 2005. március idusán Darvasi László darabjával megnyitjuk az újjáépített Kisszínházat. Tudja, engem az lelkesít, hogy olykor a Málaga meg tudja verni a Real Madridot.

SÜLYOK ERZSÉBET

PODMANICZKY SZILÁRD

Anyák napalmja

Egy kisfiú útnak indul, hogy a városban lemezt vásároljon, de maga sem gondolná, míg célját eléri, micsoda kalandok várják...

A kikeményített nemzetiszínű vászonászló egy jobb tasli után lekevert egy balost is, a hajó fedélzetén messzemenőig tombolt a vihar, és tombolt a vizen is, akkora hullámok csaptak át a korláton, mint harminc tenis�ütő.

Kimásztam az ajtón, megkapaszkodtam a nemzetiszínű lobogó fémrúdjaiban. A fémrúdön írás futott lefelé: „Ha anyádnak nem volt gyereke, valószínűleg már neked sem lesz.”

Ha az elkeseredésnek van legfelső foka, akkor az ott tartózkodott velem a magasban, és egyre csak arra bírtam gondolni, hogy miért vagyok én még mindig gyerek, ahelyett hogy biztonsági okokból egyből öregnek születnék, aki már mindenre készen áll, és hullámozhat az arca a szívárvány minden színében.

– Mi lesz már, öcsi, lemászol vagy anyagi okokból maradsz? – üvöltötte egy tagbaszakadt pasas a korláthoz kötve, át-átsaptak rajta a hullámok. Fekete szakálláról hasára pisilt a víz.

Másztam, mint a fába szorult féreg, mindenféle emberi tulajdonságok keveredtek bennem. Ahogy padozatot fogtam, a nagy darab szakállas már ott állt, s ha hinni lehetett a szememnek, Bud Spencer egyiptetűjű ikertestvére volt az.

– Már rád vár mindenki, fél óra múlva kezdődik a balatoni halfőző verseny – és azzal a helikopterbe tuszkolt, fejhallgatót nyomott a fejembe, hogy mire megérkezzünk, a verseny összes szabályát

megismerjem, így hát azt a kérdését, hogy tudok-e filézni, már nem hallottam, csak a szája mozgásából olvastam le, miközben rágózott.

A helikopter hamarosan kiszállt a viharból, föltűntek a parti sziklák, s a sziklákon néhány helikopterroncs. Kisütött a nap, szemgolyóm fehérje megcsillant a fényben.

– Az időeltolódás miatt hamarabb fogunk megérkezni; az, hogy félóra van még a versenyig, csak abban az időzónában állt, elfelejtettem átszámolni. Nem haragszol, ugye, öcsi? – olvastam ismét Bud szájáról, aki füle mögé ragasztotta a rágóját, és áttért a kétszáz grammos, cukormentes háztartási kekszre, ami olyan undorító alapanyagokból készül, mint a növényi ételzsír, térfogatnövelő szerek (E 466, E 500, E 503), de volt benne bőven emulgeálószer és antioxidáns is.

Bud, mióta megtért, állítólag elfelejtett olvasni.

Havat kavart a rotor, a Balatont sok tonna jég borította a.

A verseny kezdetéig a teasátorba húzódtam, ahol néma siratóasszonyok ülték körbe a szamovárt, néha csapoltak egy-egy pohárral, felhörpintették, és mintha azt suttognák egymás között: Harold Pinter, Harold Pinter... Odakint pedig szakemberek v. tatkoztak a napsütésben arról, olvad-e a jég, rámehetünk-e? Egy víva például így hangzott három ember között:

– Olvad?

– Nem.

– De.

– Nem.

– De.

– Nem.

– De.

– Nem.

– Akkor jól van.

A verseny kezdete előtti öt perct, a felkészülést egy gitárszóló jelezte, amely néhány másodperces vad improvizáció után halkuló szájgítárba ment át, majd az üveghangok lepengetésével belefűlt a hótakaróba.

Kiléptem a teasátorból, a siratóasszonyok most aztán igazán bömböltek és jajveszékelték; lehet, hogy elfogyott a tea.

Ahol a kőkemény part jégkemény pánccal találkozott, felsorakoztunk a versenyhez, kábé harmincan lehattunk, az én nevezési díjamat állítólag Bud utalta át egy perui bankszámláról; ezt nem lehet pontosan tudni.

Megmarkoltam én is a jégre tett gáztűzhely oldalát, melynek hátuljára turistagázpalackot kötöttek egy bőrhevederrel. Elnéztem a távolba, a koporsóhegy irányába, onnan vissza a jégükrön, egészen egy fekete koromcsikig: odáig szaladhattunk a gáztűzhellyel, hogy lendületet vegyünk, onnantól viszont már csak egy utolsó erős lökés következhetett.

A gitáros belecsapott a húrokba, megindultak a versenyzők. Volt, aki már az első lépésnél elcsúszott, szétcsapta az állát a tűzhely peremén, mások meg egymásnak rohantak, elvesztették uralmukat mind a tűzhely, mind pedig maguk felett, s a csillogó jégpánccal süvítve-pörögve csúszott és száguldott versenyző és tűzhely.

A napnál is világosabb volt, hogy ezt a versenyt nem én nyerem meg, ezért a nagy lékfúróval komótosan tekertem ki a jeget, és afelől se volt kétségem, hogy a lékben nem fogok egy árva halat se. Azt viszont tudtam, hogy ettől még nem ért véget az élet.